

„Een kroon van doornen.“

En eene kroon van doornen
gevoelende hebbende, zett' en zij
die op zijn hoofd, en eene riet-
stok in zijne rechterhand; en val-
lende op hune knieën voor
hem, bespott' en zij hem, zeg-
gende: Wees gegroet, gij koning
der Joden. Matth. 27: 29.

De „doornenkroon“ van den Christus is in
de geheele wereld onzer voorstellingen zinbeeld
der diepste tegenstelling tusschen spot en eere,
hoon en glorie geworden.

In het denkbeeld van de kroon eere
en glorie. In den wreeden, wondenden doorn de spot
en de hoon.

Toch beoordeelde men ook hierin de soldaten
die beulsteden hadden te verrichten niet verkeerd.

Bij ons roept het woord „kroon“ aanstands
de voorstelling op van een prachtige hoofdbede-
kking, in goud stralend en fonkelend door edel
keugesteente. Doch zoo was het in de toen-
malige wereld, waartoe die soldaten hoorden
niet. Kroon en krans waren voor Griek en
Romein schier van gelijke betekenis.

Onder de Grieken droeg elk overheidspersoon
in functie een kroon, en die kroon bestond uit in-
eengevlochten bladstengels. Ook wie sprak in
de volksvergadering omvlocht zich het hoofd
met zulk een krans. En de lauwerkranen, als
prijs der kampspellers uitgereikt, leefte nog in
de kransen na, waarmee men, bij ons minder,
maar veel in Frankrijk, den prijswinner lauwerd.

En evenzo bij de Romeinen was de kroon
oorspronkelijk niets dan een vlechtsel van
boomschors, naar de Romeinen aard hoofd-
zakelijk als militaire ceretiel in zwang. Bij
den triomftocht van een overwinnend veldheer,
die Rome met zijn troepen binnentog, droegen
en hij zelf en zijn dappere krijgers een krans
of kroon uit lauwertakken saamgevlochten. Bij
de ovatie verving de mirtentwijn den lauwer-
tak. En wie als veldheer een stad reddde,
ontving zelfs een krans of kroon uit grasrietjes
in elkander geweven. Eerst de keizers van Rome
ontvingen het recht om zulk een lauwerkranen
als kroon bestendig te dragen, en verwisselden
toen den natuurlijke lauwertak met een lauwer-
tak van goud. En het is uit deze gouden lauwer-
kransen dat zich later alle vorm van de Euro-
peesche kroon ontwikkeld heeft.

Op zichzelf lag er dus niets vreemds in, dat
ook de soldaten, die Jezus te bewaken hadden, bij
manier van kroon een handvol stengels ineen
vlochten en Jezus op het hoofd zett' en. Dat
verzonnen ze niet, maar dat was Romeinsche leger-
usantie. Zoo kransen en kroonden ze steeds
hun overwinnende veldheeren. De tegenstelling
lag hier alleen in den doornak voor de lauwer-
twijgen, en hun spot in het eeren van een
machtelozen, die zich voor koning uitgaaf, als
ware hij een spotbeeld van Rome's keizer.

Rome's keizer gebood te Jeruzalem, en van
Jezus hoorden zij, dat hij geonist was als
een die zich als tegenkoning had opgeworpen.

Die enkele gedachte nu, dat deze weerloze,
hulpeloze mensch zich onderworpen had het
tegen den machtigen keizer van Rome op te
nemen, wekte hun spotlust. Dat scheen hun
het toppunt van zotheid en waanzin. En het
was deze spot, door het vonnis zelf in hen
gewekt, dien ze tot uitdrukking brachten, toen
ze dien weerlozen dwaas een Romeinschen sol-
datenmantel omhingen, hem een scheper van
riet in de hand gaven, en als ware hij Caesar
in eigen persoon een triumphalen krans, maar
nu van doornen, om de slapen legden.

Eerst toen ze hem daarna met een stok op
het hoofd sloegen, kwam de wreedheid bij
den spot.

Konden diezelfde soldaten thans uit hun graf
opstaan, en de uitkomst van het drama, dat in
Gabbatha en op Golgotha is afgespeeld, in den
loop der historie met eigen oogen aanschouwen,
hoe verbaasd en verwonderd zouden ze niet
staan.

Het rijk van hun oppermachtigen keizer sinds
veel meer dan duizend jaren spoorloos van het
aardrijk verdwenen, en die gevonniste Rabbi
van Nazareth heel de wereld door aangeboden
als meer dan Divus Augustus, als Koning der
koningen, als van God gezonden Redder der
wereld, als aller Heere en aller God.

Hierin nu spreekt zich de worsteling uit tus-
schen twee heel het menschelek leven be-
heerschende machten, de macht van het ge-
weeld, en de macht van de geest.

Die tegenstelling komt op uit onze tweedie,
uitkomende in ons lichaam en in onze ziel.
Die twee hooren bijeen. In zuivere harmonie
moesten ze samenwerken, de ziel heerschend,
het lichaam dienend. Maar beide weken van
elkaar af. De macht van het lichaam, de hand
die greep, de voet die trad, ging op zich
zelf staan, ging tegen de macht van de ziel in.
Het rijk uiterlijk geweld kwam op. Het schijn-
recht van den sterkste, d. i. van het sterkste
lichaam, en hiermee saamgaande de onderdruk-
king, de vernedering, die vertredde, de overwel-
ding van die innerlijke macht, die opwerkt
uit de ziel.

Maar die zielsmacht, die macht des geestes
gal daarom geen kamp. Ze hield de worsteling
vol. Niet met het wapen van geweld, maar
met het wapen des duldens, des stillen lijdens,
der protesteerende onderwerping. En waar
die zielsmacht onderlag en vertrappt werd, daar
zag nog het stervend oog het oog van den
wreeddaar niet een blik aan, die hem innerlijk
wondde en geestelijk overwon.

Die worsteling tusschen de zielskracht van
den geest en de overmacht van de sterke hand,
gaat nog dieper dan de tegenstelling tusschen
ziel en lichaam, ze vlijft tot in de verhouding
waarin God tot zijn schepsel, en het leven des
hemels tot het leven der aarde staat.

God is Geest en schied door geesteskracht
heel dit aardrijk dat voor oogen is, en als ge-
wone blik opheft tot de hemelchoren om Gods
troon, is het alles één heil van geesten, met
niets dan geestelijke krachten gewapend, die
de dragers zijn van zijn almachtigheid.

Deswege komt ook hier beneden, al wat uit
God in menschen wekt, geestelijk uit, en is het
verheffing des geestes alleen, die ons leven met
het leven des hemels doet ineenvloeien.

En tegen die macht worstelt het geweld van
den sterkere op aarde in. Zoo doet de roover
die den reiziger overwelddigt, moordt en uitschudt.
Die dief die in uw woning dringt en steelt. Die
rijke zelfgenoegzamen die den arme verdrukt.
Die geweldenaar die met een heil soldaten een volk
overstroemt. Die sterke man die zijn teedere
vrouw met geweld naar zijn wil dwingt. Die groote
jongen die den kleineren het leven verbittert.
Die overmacht van de meerderheid die de min-
derheid naar haar pijpen doet dansen. Die
machtige man onder het volk, die dat volk
voor zich arbeiden laat, en uitzuigt. Het on-
recht dat het recht van den zwakke durft schen-

den. Het geweld van den wapenstok dat den
kreet der conscientie vernooit.

Dit alles is der menscheid om der zonde
wil overkomen. In God geworteld staat de macht
van den geest onverwinnelijk, van God losgerukt
moet de geest voor het geweld van de sterke
hand onderliggen.

En daarom is er maar één weg, die den geest
in ons weer ter overwinning kan leiden; Het
geloof dat den geest weer aan God doet aan-
sluiten, en, op Hem vertrouwend, dult en lijdt.

De kroon van de lauwertwig is aan den geest
ontvallen, en alleen door willig de doornenkroon
te dragen, is het uitzicht op de kroon van het
fijne goud, ons hernieuwd.

Dit is het treurspel van al wie geestelijken
adel onder menschen droeg, op elke hiaadje
der historie van ons geslacht in bloed en tra-
nen beschreven.

Dit is nog de spannende tragedie, die zich
voortzet in het leven van het heden.

Maar het is alleen in Christus, den van God ge-
zaliden Koning, dat deze ontzettende tragedie
zich in haar middelpunt samentrekt en haar
hemelsche ontknooping vindt.

Die soldaten in de hoofdwacht te Jeruzalem,
zijn geen figuranten, ze zijn veel meer de zuivere
representanten van het sterke geweld, gelijk
zich dat destijds in de Romeinsche soldaten-
uniform geconcentreerd had.

Die soldaten, het Romeinsche legioen, de
Romeinsche adelaar, dat alles voor zich uit-
drijvende Romeinsche leger, die gewapende
trawanten van Rome's keizer, waren wel waarlijk
de hoogste toen bekende macht van het geweld
op aarde, dat alles vertrad en vertrapte en
neervelde en in omwerdendelijken trots aan
zich onderwierp.

En tegenover die soldaten staat uw Jezus, als
de hoogste denkbare openbaring van de macht van
den geest. Edeler, zuiverder, heiliger dan Jezus
was er niet. En die Jezus staat tegenover hen,
met niets dan dien Geest. Geen trawant die
hem bijspijnt. Geen discipel die het voor hem
opneemt. Geen wapen heeft hij aangegord. Als
het op geweld aankomt de meest machteloze.
Groot, boven alles groot en heerlijk door niets
dan den Geest.

In die hooge geestesmacht is die Christus de
van God gezalide Koning over alle levenden en
dooden. In die koninklijke geestesmacht spreekt
de profetie van een glorie, die alle glorie van
aardsche geweldhebbers, zelfs van Rome's keizer,
zal doen verbleeken.

Maar de Romeinsche soldaat merkt dat niet,
ziet er niets van, heeft er geen oog voor. De
eenige macht die hij kent, is het geweld van het
zwaard. En die niets beduidende manneken,
die op dat uur de hoofdwacht hadden betrok-
ken, hadden een gevoel alsof zij alles waren, Jezus
niets, en daarom dreeven ze hun spot met hem,
en omvlochten ze zijn hoofd met die meien van
den doorn.

En toch terwijl ze hun spot met Jezus droe-
ven, maakten ze niet hem, maar alleen zich
zelfen bespottelijk.

Zelfs die doornenkranen is voor Jezus het zin-
beeld der eere geworden.

Als het tusschen het geweld van den sterken
arm, en de schillende kracht van die doornen-
kroon staat, grijpt nu nog ieder die van edeler
inborst is, met voorliefde naar die doornenkroon,
ook al is het ons nooit gegund, die doornen-
kroon met even zuiveren gemoedsadel als Jezus
te dragen.

Wat wij vragen, vragen als hoogste eere, is
niet om die doornenkroon als Jezus, maar onder
Jezus en in zielegemeenschap met hem te mogen
dragen.

En door Jezus ons op het hoofd gedrukt, dan
is die doornenkroon ons het zinbeeld van den
moed om te duiden, van de zielskracht om te
lijden, van de gewisheid in ons, dat de geest
zal overwinnen, en dat geweld niet meer adelt
maar onteert.

Wat is nu reeds de triomf van den geest hoog
boven het geweld van den sterken arm heel
de wereld door verheven.

Wat schande en schaamte niet over het ge-
weeld, dat nog het recht vertrappt, durft. En
omgekeerd hoe hooggestemd klinkt niet het
lofied uit des menschen hart voor wat de ziel,
die leed, de geest die wist te duiden, de ver-
borgene mensch in ons die vollied en doorzette,
ten slotte tegen het geweld vermocht.

Toch houdt daarom de worsteling soms nog
bitter aan.

Nog schreit zoo menige edele ziel, en delft
wie geestelijk meeder is het onderspit, dat Gods
engelen met den verongelijke weenen, en er een
rilling door uw hart gaat bij het hooren van
het schelle vreugdegeroep, waarmee wat ruw is en
gemeen overwint.

En daarom, ook nu nog kunnen we de bezi-
ling van Jezus doornenkroon niet missen.

Die doornenkroon blijft ook nu nog het sym-
bool onzes vertrouwens. Die doornenkroon moet
ook nu nog ons aanvuren, ons troosten en staande
houden.

In die doornenkroon van Jezus schittert nog
voor het oog onzer zielsverbeelding het dialeem
van de hooge zegepraal die eens komt.

Amsterdam, 11 Maart 1898.

Piano-Sano.

Zij die in enig opzicht sympathie ge-
voelen voor het denkbeeld van een jaar-
lijks opkomende Synode-Generaal, kunnen
niet genoeg gewaarschuwd worden tegen
overijling.

Het geldt hier de geleidelijke ontwikke-
ling uit een vast beginsel van Gerefor-
meerd kerkrecht door een nadere bepaling
voor het bij tijden bijeenkomen van alle
kerken saam. Vanzelf weet men dus, ge-
lijk dit vast verschijnsel zich altoos ver-
toont, dat er tal van broederen zullen zijn,
die ook op dit punt bang zijn voor voet-
angels en klemmen, en zich daarom aan-
kanten tegen deze „nieuwigheid“. Dit doen
zulk broederen dan niet uit lust tot verzet,
maar omdat ze niet genoeg inzitten en in-
leven in de beginselen, die hier den door-
slag moeten geven, om voor zichzelf niet
zekerheid uit te maken, of men zodoende
niet misschien uit het rechte spoor sult.

Doch al moet ge uit dien hoofde al zulke
oppositie op den rechten prijs weten te
schatten, ge weet ook, hoe dan maar al
te dikwijls de zucht om het te winnen
bovenkomt, en ook wat middelen dan soms
worden aangewend, om niet overvleugeld
te worden.

Dit moest zeer zeker niet zoo zijn, maar
de droeve historie van eeuwen bewijst
helaas, dat het zoo telkens en telkens in
de kerken gaat. En dit soort min goede
oppositie prikkelt ge nu door opeens te
veel te willen, en te kort te schieten in
geduld.

Bovendien het is, ook afgezien van die
oppositie, altoos goed, dat zulk een ont-
wikkeling van een nieuw uitbotsel aan den
stam van het kerkelijk recht, uit den nood
geboeren worde, maar dan ook voorhands
niet verder ga dan die nood eischt.

Thans is zulk een nood aanwezig. Die
nood wordt door ieder ingezien. En die
nood bestaat hierin, dat ge 10. aan de be-
ginselen van ons kerkrecht geweld aandooft
door de Zending buitenlands niet van de
enkele kerken te doen uitgaan; 20. dat die
Zending, omdat ze buitenlands gaat, toch
gedurig het oordeel van alle kerken saam
noodig heeft; en 30. dat het niet aan-
gaat dit oordeel van alle kerken saam over
te dragen op enkele Deputaten.

Dat is de ongelegenheid waarvoor we
staan, en die sinds lang gevoeld is.

In zake de Zending staat men gedurig
voor allerlei beslissingen, die geen uitstel
van twee en meer jaren, hoogstens van
enkele maanden dulten. Poogt men nu dezen
dang te ontspringen door voor drie jaren
het oordeel der kerken aan Deputaten over
te laten, dan doelt ge onwillekeurig op een
collegiaal weg af. En stelt ge de beslissing
uit tot tijd en wijle er om de drie jaren
weer een Synode-Generaal saamkomt, dan
hoort en stoot de Zending en vlot niet.

Uit dien hoofde zal een ieder het billij-
ken, dat er een poging worde aangewend,
om de macht van Deputaten binnen de
goede grenzen te houden, en toch zorg te
dragen dat de zaken der Zending vlug en
vlot loopen kunnen; en voorts toegeven,
dat dit tweeledig doel alleen te bereiken
is, zoo alle kerken saam minstens eenmaal
telken jare saamkomen; dat het daarom
nog niet noodig is telken jare een zoo breede
en zoo kostbare Synode-Generaal te hou-
den; en dat men voor het beoogde doel
met een minder talrijke Synode zeer wel
volstaan kan.

Veel verder ga men daarom aanvankelijk
niet, en den overgang make men geleidelijk.
Beneden de helft van het veertigtal moet
men o. i. de eerste maal niet dalen. Een
Synode van tien leden ware zeker evengoed,
en door om en om te laten afvaardigen één
predikant en één ouderling, ware het zeer
zeker mogelijk ook bij het tiental het even-
wicht tusschen het element der Dienaren
en der Ouderlingen in acht te nemen; maar
toch vreezen we, dat althans in den eersten
tijd, een provincie die geen predikant af-
vaardigde, niet tevreden zou zijn, en dat
een provincie die geen ouderling zond, bang
zou worden voor dominocratie.

We zouden daarom wenschen dat de
Synode-Generaal te Groningen besloot, dat
in de jaren 1900 en 1901 een Synode-
Generaal zou samenkomen op de helft der
sterkte, die in Art. 50 bepaald is, en dat
daarna, in 1902, weer een Synode-Generaal
op de volle sterkte zou dagen. En voorts dat
de Synode-Generaal van halve sterkte, die in
1900 en 1901 zouden opkomen, uitsluitend
zouden handelen over met name aan te
geven aangelegenheden.

Zoo elke Synode-Generaal één predi-
kant en één ouderling afvaardigt, kan nie-
mand zich achteruitgezet achten.

Maar dan dient ook tevens zorg te wor-
den gedragen, dat deze Synoden-Generaal
op halve sterkte de kerken niet onnoodig
met kosten bezwaren, en dit kan.

Twintig broeders, voor zooveel zij dat
verlangen, kosteloos onder dak te brengen,
leyert, althans zoo men niet in te kleine
gemeenten samenkomt, geen bezwaar hoe-
genaamd op. Voor zulk een kleiner vergade-
ring behoelt evenmin een aparte inrichting
te worden gemaakt. In Amsterdam be-
schikken onze kerken reeds nu over een
lokaal, dat voor zulk een samenkomst uit-
nemend geschikt en nagenoeg kosteloos
beschikbaar is. En als de Synode-Generaal
hoogstens een vijf- of zesstal dagen zit,
behoelt slechts eenmaal de reis heen en
terug te worden betaald, iets wat elke
Synode-Generaal dan zeer wel voor
haar eigen afgevaardigden op zich kan
nemen. Kiest men bij wijze van proef-
neming een stad midden in het land, dan
kunnen deze reiskosten voor heen en terug
niet veel over de f 15 loopen, wat f 30
op zijn duurst voor elke provincie zou
worden, een som te klein om over te
spreken.

Voor zoover de opkomst van Deputaten
geëischt was, hebben deze geen andere
kosten in rekening te brengen, dan die ze
toch in rekening zouden brengen voor hun
gewone samenkomsten, uitgaven die nu reeds
ongemeen verminderd zijn; 10. door het
splitsen van de één groote Deputaten-
vergadering in vele kleine, en 20. doordien
de meesten die bij elkaar hooren nu ook
niet te ver van elkaar afwonen. Worden
voorts allengs alle missien zendingen
van een bepaalde kerk, dan worden deze
kosten, gelijk nu reeds voor Utrecht het
geval is, uiterst gering.

Mits men afzie van alle vertoon, en alle
onnoodige verspillen, en scherp in het oog
vatte, dat zulk een kleiner Synode-Generaal
uitsluitend bijeenkomt, om zaken af te doen,
durven we dan ook wel voorspellen, dat de
kosten zeer gering en onbeduidend zullen
zijn. Bij een kleiner vergadering kan men
veel te lezen leggen, wat anders gedrukt
moet worden, zoodat ook de uitgaven van
den drukker aanmerkelijk zullen slinken.

En zegt men dat rapporterende Deputa-
ten dan toch voor drukkosten hun reke-
ning indienen, en dat deze voldaan moet
worden, dan is dit volkomen juist op-
merkt, maar dat vermindert de kosten dan
ook voor de Synode-Generaal van 1902.
Feitelijk worden de kosten die anders over
drie jaar loopen, nu over driemaal één jaar
omgeslagen; slechts met een kleine ver-
hooging.

We zeggen dit niet, alsof we meenen
zouden, dat zulk een kleine Synode-Generaal
niets zou kosten; kosten zijn er altijd;
maar en de kortere duur en de min-
dere talrijkeheid, doen deze uitgaven derwijs
verminderen, dat ze met de kosten van een
Synode-Generaal van plenaire afmeting een-
voudig niet in vergelijking komen. En stel
al eens, wat we niet gelooven, dat ze elke
Synode-Generaal op f 100 te staan kwame,
zou deze kleine som ons dan mogen terug-
houden, om te doen wat in het belang der
Zending en voor de goede rechtsbedeeling
onafwijsbare eisch is?

Voor het rondreizen van zulk een kleinere
Synode-Generaal door heel het land zien
we geen noodzakelijkheid.

Een Synode-Generaal op volle sterkte
is een gebeurtenis, is een openbaring van
kerkelijk leven, en daarom is het juist ge-
zien, dat men zulk een vergadering beurte-
lings in alle streken van het land houde.

Dat doet goed voor die Synode en goed
voor die streek.

Maar van een Synode-Generaal, enkel
voor zaken, en van zoo kleine afmeting,
zal men in een stad, waar ze gehouden
wordt, zoogoed als niets merken. De
vorige groote Deputaten-commissie voor de
Zending was even groot, en men hoorde er
niets van als ze saamkwam. Het was daarom
wenschelijk dat men, bij wijze van proef-
neming, de twee kleinere Synoden-Generaal
van 1900 en 1901 alleen in het midden
des lands, en wel in zoodanige kerk hield,
waar een geschikt lokaal, zoogoed als
zonder kosten voor inrichting beschikbaar is.

En vraagt men ons, of ook op zulk een
kleine Synode-Generaal dan toch niet eenige
adviseerende leden zijn op te roepen, zoo
is dat o. i. geen vraag. Geen Synode die
alle adviseerende leden zou kunnen missen.
Maar hieruit volgt nog geenszins, dat ze
daarom in zoo grooten getale behoeven
op te komen als anders. Is vooruit be-
paald welke aangelegenheden aan de orde
zullen komen, dan kan men adviseerende
leden oproepen met het oog op die bepaalde
onderwerpen, ten deele zelfs alleen voor de
dagen waarop die onderwerpen aan de orde
zijn. Een vergaderd men dan in het midden
van het land, dan levert ook hun over-
komst luttel bezwaar op.

Dit zou zelfs nog aanmerkelijk verge-
makkelijkt worden, indien men den tijd
voor het houden van zulk een kleine Synode-
Generaal bepalen kon, niet in den zomer,
als zooveel van huis zijn, maar niet te
lang na Pinksteren, of desnoods tusschen
Paschen en Pinksteren. Een Synode die
Maandagavond samenkomt en uiterlijk
Vrijdagmiddag sluit, kan zeer wel in zulk
een tusschenperiode gehouden worden.

Kortom, mits men zachtens aan ga,
niet te veel opeens wille, en bij de kerken
en bij de personen eenigen goeden wil
ontmoeten mag, kan o. i. de zaak zeer
wel loopen, en zou men op de eerstvol-
gende groote Synode-Generaal van 1902
beschikken over genoegzame gegevens, om
alsdan de zaak op meer blijvend voet te
regelen.

Nu regule men nog niets, maar be-
schiklike alleen over 1901 en 1902.

Djocja.

Het zal ook onzen lezers goed zijn ge-
weest te vernemen, dat dezelfde vriendelijke
hand, die zoo voorstellijk mild de eerste tien
duizend Gulden voor het Petronella-Hospitaal
beschikbaar stelde, nogmaals een gift van
vijf duizend Gulden aanbood voor de in-
richting van het Hospitaal, zoodra het onder
dak zal zijn.

Slechts is het te verwonderen, dat nog
niet meerdere broeders en zusters, die over
genoegzame middelen beschikken, om son-
der bezwaar voor hun balans, eens een
goede som voor datzelfde doel af te zon-
deren, zich in navolging van dat goede
voorbeeld van gelijken plicht gekwetend heb-
ben. En toch dit eerste Hospitaal moet
nu eens uit extra giften komen, niet van al
de kleine giften uit heel de kerk, maar uit
enkele kapitale sommen van goeode broe-
ders en zusters.

Kant en klaar zal het Hospitaal waar-
schijnlijk f 35.000 kosten, maar die som
is wel op f 30.000 te verminderen.

Daarvoor is nu reeds ingezonden door
een hand f 15.000. Voorts een gift van
f 1.000. En dan is er nog het restant
van de Stuijvereeninging ad f 3.000.
Saam dus f 19.000. En eer het in gebruik kan
worden genomen, komt hier van diezelfde
Vereniging stellig nog een f 5.000 bij.

Er ontbreekt dus nog een goede f 6.000,
en al kon nu zeer wel één man of één
zuster die voor haar rekening nemen, in
geen geval is er bezwaar denkbaar, waar-
om een tiental hunner dit niet willig zou
kunnen doen.

Moge het hart van dit tiental er toe
verwekt worden. Zelfs al waren er geen
tien, er zijn er wel minstens drie die elk
f 1000, en zes die elk f 500 kunnen geven,
en willen geven ook.

Voor dit Hospitaal is nu vastgesteld de
navolgende regeling:

De Deputaten, bedoeld in art. 23 van de
overgangsbepalingen die in zake de zending
gemaakt zijn door de Generale Synode van
Middelburg in 1896 (Acta, art. 140), door de
Deputaten van advies in Januari 1898 saam-
geroepen om eene voorloopige regeling vast te
stellen in zake den medischen dienst, voor zoo-
verre hiertoe aanleiding bestaat door de gelegen-
heid die zich voorloot tot stichting van een
hospitaal te Djocja buiten bezwaar van de zen-
dingkas, gaan daarbij uit van de overweging:
10. dat de Deputaten voor den medischen dienst
tot de oprichting van een hospitaal te Djocja
besloten hadden, doch de uitvoering van dit
besluit naar aanleiding van de daartegen door
de Deputaten voor Midden-Java ten Zuiden
geopperde bezwaren hebben gestuit; 20. dat de

Deputaten van advies de urgentie van deze
oprichting hebben uitgesproken, en de vergade-
ring bedoeld in art. 23 der overgangsbepalingen
hebben bijeengeroepen, opdat door de vast-
stelling eener voorloopige regeling de uitvoering
van het besluit der Deputaten voor den medi-
schen dienst niet langer behoeve gestuit te
blijven; 30. dat de voorloopige regeling in zake
den medischen dienst, welke hier gevonden
wordt, derhalve is eene voorloopige regeling
voor de oprichting en instandhouding van een
hospitaal te Djocja; en 40. dat de vergadering,
bedoeld in art. 23 der overgangsbepalingen, tot
niets anders geroepen is, dan tot de vaststel-
ling van zoodanige voorloopige regeling voor
deze oprichting en instandhouding, als de nadere
regeling van het werk der zending niet bemoei-
lijken zal.

In dien zin opgevat, hebben Deputaten voor-
noemd, krachtens het mandaat daartoe door de
Generale Synode te Middelburg verleend, be-
sloten vast te stellen gelijk zij vaststellen bij
dezen, de navolgende:

VOORLOOPIGE REGELING voor de oprichting en instandhouding van een Hospitaal te Djocja.

Art. 1. De oprichting en instandhouding van
dit Hospitaal moet geheel buiten bezwaar van
de kas der zending blijven, tenzij de Kerken
later in Generale Synode hierover anders mochten
beschikken.

Art. 2. Alvorens tot de oprichting over te
gaan, moet zekerheid zijn verkregen, dat de
Sultan van Djocjacarta zich c. q. niet verzetten
zal tegen oprichting, in verband met dat Hospi-
taal, van den missionarissen Dienst des Woords.
Deze zekerheid behoort verkregen en vastge-
steld te zijn in het contract van erfpacht voor
het terrein waarop het Hospitaal zal gebouwd
worden.

Art. 3. De eigendom van het terrein, de ge-
bouwen, meubels, en verdere goederen moeten
gesteld worden op naam van eene der Kerken
in Nederland, met verbinde is hare zijds tegen-
over de gezamenlijke Kerken, om van dit recht
van eigendom geen ander gebruik te maken,
dan tot oprichting en instandhouding van het
Hospitaal volgens aanwijzing van de gezamen-
lijke Kerken of van hare Deputaten voor den
medischen dienst, en en ander naar te regelen
bij contract, te sluiten tusschen zoodanige Kerk
en de Deputaten voor den medischen dienst,
onder goedkeuring van de Deputaten in den
hoofde dezes genoomd.

Art. 4. Zoodra een missionarissen dienst des
Woords in Djocja mocht worden opgericht, zal
en ieder die over of in dit Hospitaal zeggens-
chap heeft, behooren mede te werken, om het
Hospitaal aan de bevordering van dien dienst
dienbaar te maken.

Art. 5. Geene andere personen zullen aan
dit Hospitaal verbonden mogen worden, dan
de zoodanigen, die tot het kerkverband onder
Kerken behooren, met uitzondering van dienst-
baar personeel en tijdelijke assistenten.

Art. 6. De medische dienst in dit Hospi-
taal zal tevens moeten strekken, om het Evan-
gelie onder de bevolking ingang te doen vinden.

Art. 7. Het Hospitaal zal, tot tijd en wijle een
Generale Synode anders mocht beslissen, onder
het bestuur van de Deputaten voor den medi-
schen dienst staan.

Art. 8. Voor medische diensten zal van
patienten die over geene genoegzame middelen
beschikken, geene betaling verlangd worden.
Europeaan zullen niet dan bij hooge uitzon-
dering worden opgenomen.

Art. 9. Het aldus op te richten Hospitaal
zal den naam voeren van Petronella-Hospitaal,
en geene aanspraak mogen maken op den
naam van het Hospitaal der zending onder
Kerken. Het zal een hospitaal naast andere
later op te richten hospitalen zijn.

Art. 10. Het Hospitaal zal zijne werkzaam-
heden bepalen tot het rijk van Djocjacarta, en
zich niet inlaten met den missionarissen arbeid
in eenige andere residentie, dan onder
goedkeuring van wie in deze residentie het
zeggenschap over onze missie heeft.

Art. 11. Uit de oprichting van dit Hospitaal
zal de pretentie niet mogen worden afgeleid,
alsof door dit Hospitaal Djocja tot het centrum
van de zending onder Kerken op Java ware
verheven. Zulk centrum zal het zelf niet voor
de residentien van Midden-Java ten Zuiden zijn.
Bagelen en de overige residentien blijven ook
na de opening van dit Hospitaal volkomen in
hare positie. En alleen in zooverre zou het
Hospitaal aan de missie te Djocja eene centrale
betekenis kunnen geven, als het rijk van Djocja
zelf betreft. Niet daarbuiten.

Art. 12. De oprichting van dit Hospitaal zal
niet mogen worden aangewend als beweegreden
om naar Djocja de opleidingschool van Poerwo-
redjo over te brengen.

Art. 13. Indien eenige Kerk wenschen mocht
te Djocja een missionarissen Dienst des Woords
te vestigen, zal dit moeten geschieden in overleg
met de Kerk van Utrecht, op welke het man-
daat van de Deputaten voor Midden-Java ten
Zuiden is overgegaan; met dien verstande, dat
alsdan het rijk van Djocjacarta een afzonderlijk
zendingveld zal worden, onder het bestuur van
de Kerk, die er een missionarissen Dienst des
Woords zal vestigen.

Art. 14. Bij mogelijke verschillen, die zich
naar aanleiding van de oprichting en instand-
houding van dit Hospitaal of de vestiging van
een daarmede te verbinden missionarissen Dienst
des Woords mochten voordoen, zullen de in
geschil zijnde partijen de zaak ter beslissing
voordragen aan de Deputaten van advies, die
zoo noodig wij